

“Amor i fum”, d’Artur Àlvarez, amb paraules de L’escriptor Manel Alonso

MANEL ALONSO

| @Manelalonsocat. Coincidint amb la publicació del disc *10 Poetes contemporanis*, el cantautor de Castelló Artur Àlvarez edita el llibre de poesia *Amor i fum*. Un recull de cinquanta-quatre poemes, amb una tirada numerada i oferit com a recompensa a tota aquella gent que mitjançant el micromecenatge va fer possible el finançament del disc.

El volum compta amb un pròleg del poeta de Vila-real Manel Pitarch, el qual d’una manera aguda i brillant posa el lector en antecedents sobre allò que es va trobar en travessar el Pòrtic i entrar de ple en el gruix del poemari: «El text d’aquestes pàgines ens presenta el contrast entre dos escenaris vitals: l’amor, que satisfà els objectius del desig, contra el fum, la marca negativa que representa la vilesa i la boira que contamina el camí del futur». Res més a afegir.

La poesia d’Artur Àlvarez defuig l’hermenèutica i l’hermetisme, és una poesia clara, vinculada al realisme intimista, una poesia que reflectix la seua experiència vital, la qual en plena maduresa es mostra lúcida i sense la candidesa, la ingenuïtat de la joventut.

Artur té una propensió al vers lliure, un vers sempre amb un ritme interior nítid. A diferència de

“Amor i fum”, d’Artur Àlvarez, amb paraules de L’escriptor Manel Alonso

molts poetes actuals que travessen amb més o menys gràcia la fina línia que actualment hi ha entre poesia i prosa (una prosa on s’inclou la narrativa de ficció, l’apunt filosòfic, la nota biogràfica o el minúscul assaig), la seua poesia s’acosta a la lletra de cançó. No debades apareixen citats, junt amb Pablo Neruda i Vicent Andrés Estellés, cançons d’alguns dels cantautors que l’han influenciat al llarg de la seua trajectòria com a intèrpret i compositor: Joan Manuel Serrat, Joan Isaac, Leonard Cohen, Raimon, Ovidi Montllor i, sobretot, Luis Eduardo Aute, que li ha inspirat el títol del llibre mitjançant aquest versos «... l’única raó que encara assumisc / és l’improcedent desraó / d’estimar i estimar i estimar.../ i només estimar, la resta és fum».

El llibre l’acompanyen diverses il·lustracions del mateix autor, que suma la vessant de pintor a la de músic i escriptor.

Tenim moltes raons per a la desesperança, només cal obrir les pàgines d’un periòdic per adonar-nos-en. Costa veure el camí i el paisatge que l’envolta entre aquesta boira espessa, que en realitat no és més que fum, un fum que no hem d’aspirar per a no intoxicar-nos i caure malalts de tristesa. Però només és fum que el vent s’emportarà.

Davant de tant falsedat, avarícia i egoisme, hem d’apuntalar la bastida de l’amor per a superar l’asfíxia que vol acabar amb tot.

Cerca